

Månedens salme september 2024

809 Du lagde i det mindste frø

Tekst Michael Nielsen, 1998 / Mel. Erling Lindgren, 1998

”Du lagde i det mindste frø” er en høstsalme. Michael Nielsen har i en kronik i Fyens Stiftstidende fra 2009 skildret, hvor høsten tidligere var et hårdt fysisk arbejde, hvor lærerne blev svinget af mændene, og kvinderne fulgte efter og bandt, men sådan er det ikke længere.

Store mejetærskere samler flere arbejdsgange i én, skiller korn og skrå; samler kornet i en tank eller fører det over i store kornvogne. Halmen samles siden i store tonstunge baller – enten runde el. firkantet.

Længere nede i Michaels kronikken hedder det: ”Men det forholder sig måske sådan, at den moderne teknologi let gør os blinde overfor høstens og vækstens egentlige under, nemlig den fantastiske frugtbarhed, der er nedlagt i naturen. Det er denne frugtbarhed, der er forudsætningen for, at vi overhovedet har noget at leve af. Og mister vi blikket for denne underfulde frugtbarhed, så bliver livet så mærkeligt fagtogt og fladt. Så bliver underet nedskrevet til teknologi og så er det daglige brød ikke længere en gave, men en simpel rettighed. Og mister vi evnen til at undres og betages, så er livet først for alvor blevet fattigt”.

Derfor er det i lyset af sådanne overvejelser, vi skal læse høstsalmen, hvilket han da også slutter sin kronik af med.

I salmen er der et hovedtema, der er hentet fra Jesu lignelse om sennepsfrøet, der er det mindste af alle, men vokser op og bliver et stort træ. Frøet i lignelsen er et billede på himmeriget.

I salmens første vers skildres den kraft, der er i frøet, der peger tilbage til skabelsen, som stadig sker, når kornet vokser og modnes.

I vers 2 nynner markerne om de spinkle kornaks, der tænker på at blive til brød. De nynner videre om druer og vin, og som minder os om Guds tanke. Hvad Gud har tænkt nævnes ikke direkte, men ordene brød og vin peger hen på nadveren (vers 3). Vi takker for det daglige brød i vers 4-5.

Hvor Jesu lignelse taler om himmeriget, taler Michael om skaberværker og den taknemmelighed, der vækkes i os af at opleve kornet vokse og blive til dagligt brød.

1. Du lagde i det mindste frø,
der skjuler sig i jorden,
den største kraft, som ej vil dø,
men trodse lyn og torden.
Du skabte ud af dis og dug
engang for længe siden,
din skabermagt er stærk og smuk,
du skaber hele tiden.

2. Nu dukker gule marker op
blandt græs og grønne blade,
fra aks og vippers gyldne top
gør kornets sang os glade,
de nynner om de spinkle strå,
der strækker sig så gerne,
som tænker de kun dagligt på
at blive brød og kerne –
3. om blomster i et farvespil
af gule, hvide, røde,
der frodigt gror og vokser til
og lyser os i møde;
om druer, der vil være vin,
når gennem stok og ranke,
lidt vand, der møder solens skin,
vil minde om Guds tanke.
4. Og lytter vi os rigtigt ind
i sjælens indre gange,
så findes inderst i vort sind
en lyd af kornets sange,
den bryder ud og toner frem
som takkesang for livet,
for jorden som vort fælles hjem
og alt hvad den har givet.
5. Så synger vi vor tak til Gud,
at vi får lov at være,
at alt vil vokse, springe ud
og siden frugter bære –
ja, Gud ske lov for kornets sang,
for dagligt brød på bordet,
vor glæde får sin bedste klang
i tak til skaber-ordet!